

מקום שנהגו פרק רביעי פסחים

בר.

עין משפט
נר מצוה

נג א מיי פ"א מהל'
ק"ש הלכה ד סמוג
עשין יח טוש"ע א"ח סי'
סא סעיף יג [רב אלפס
זרכות פ"ז דף יא.] :

לעזי רעט"י

ל"ר. רפנה.
בי"ש. גרגירים (ובפרט
פירות הדפנה).
שנבו"ג [שיאור]. סמבוק
(צמח).
אשידור"א. בשר מטוגן
ומתובל.

מוסף רע"י

[illegible]

ואוכלין מסתם הנשרין. תחת הדקל המסיר פירותיו היו אוכלין מן הנשרות. וטעמא דכולהו מפרש בגמרא: ונוטנין פיהא לירק. והוא פטור מן הפיהא דממפרש בגמרא [בבבא]. ומיחו בידו. משום דקא מפקעי ליה ממעשר שהיו עניים אוכלין אותה פיהא בטיבילה לסבורין שהיא פיהא גמורה ולקט שבה ופיהא פטורין מן המעשר משום דהפקר ימיהו: גב' גירר עלמותא איניו. משום כפרה ולא קצרו כבדו בדרגש ומטה נהא ומפי קידוש השם ויתגמנה על רשעו ויורסו הרשעים: ליום נחש הנחשם. לפי שהיו טועים אחריו: וגנו ספר רפואות. כדמצינן והטוב הישר (הישר) בעיניו עשיתי אלהים

כ וְאִכְלִין מִתַּחַת הַנְּשָׁרִים בַּשָּׁבַת וְנוֹתְנִין פָּאֵה לִירֵק וּמִיחֵו בִּידֶם חֲכָמִים: **גמ'** (ב) "ר' עֲשֵׂה דְבָרִים עֲשֵׂה חֻזְקָה הַמֶּלֶךְ עַל שְׁלֹשָׁה הוֹדוּ לוֹ וְעַל שְׁלֹשָׁה לֹא הוֹדוּ לוֹ" גִּיּוֹר עֲצֻמוֹת

אביו על משה של חבלים והודו לו כיתת נחש הנחשת והודו לו גנו ספר
רפואות והודו לו ועל שלשה לא הודו לו קיצץ דלתות של היכל ושיגרג למלך
אשור ולא הודו לו סתם מי גיחון העליון ולא הודו לו עיבר ניסן בניסן ולא
הודו לו: מרכיבין דקלים כל היום וכו': היכי עבדי אמר רב יהודה מייתי
אסא דרא ושיכרא דדפנא וקימחא דשערי דרמי כמנא דלא חלפי עליה
ארבעין יומין ומרתחי להו ושדו להו לדיקלא בליביה וכל דקאי בארבע
ממות ידיה אי לא עבדי ליה הכי צאוי לאלתר רב אחא ברית דרבא אמר
מנחי כופרא דיכרא לנוקבתא: וכורכין את שמע: היכי עבדי אמר רב
יהודה אומרים ישמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ולא היו מפסיקין רבא אמר
מפסיקין היו אלא שהיו אומרים ^ההיום על לבבך דמשמע היום על לבבך ^וולא
מחר על לבבך: ^זת"ר כיצד היו כורכין את שמע אומרים שמע ישראל ה'
אלהינו ה' אחד ולא היו מפסיקין דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר מפסיקין
היו אלא שלא היו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד *ואנן מאי
טעמא אמרינן ליה כדדרשינן ר' שמעון בן *לקיש דאמר רשב"ל *ויקרא יעקב
אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם ביקש יעקב לגלות לבניו קץ הימין
ונסתלקה ממנו שכינה אמר שמא חס ושלום יש במטתי פסול כאברהם שיצא
ממנו ישמעאל ואבי יצחק שיצא ממנו עשו אמרו לו בניו שמע ישראל ה'
אלהינו ה' אחד אמרו כשם שאין בלבך אלא אחד כך אין בלבנו אלא אחד
באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד
אמרי רבנן היכי עביד נאמרוהו לא אמרו משה רבינו לא נאמרוהו אמרו
יעקב התקינו שיהו אומרים אותו בחשאי אמר רבי יצחק אמרי דבי רבי אמי
משל לבת מלך שהריחה ציקי קדירה אם תאמר יש לה גנאי לא תאמר יש
לה צער התחילו עבדיה להביא * בחשאי אמר רבי אבהו התקינו שיהו
אומרים אותו בקול רם מפני תרעומת המינין ובנהרדעא דליכא מינין עד
השתא אמרי לה בחשאי: *תנו רבנן ששה דברים עשו אנשי יריחו שלשה
ברצון חכמים ושלשה שלא ברצון חכמים ואלו ברצון חכמים מרכיבין דקלים
כל היום וכורכין את שמע וקוצרין לפני העומר ואלו שלא ברצון חכמים
גודשין לפני העומר ופורצין פרצות בגנותיהן ובפרדסותיהן להאכיל נשר
לעניים בשני בצורת בשבתות וימים טובים ומתירין גמזיות של הקדש של
חרוב ושל שקמה דברי רבי מאיר אמר לו רבי יהודה אם ברצון חכמים
היו עושין יהו כל אדם עושין כן אלא אלו ואלו שלא ברצון חכמים היו
עושין על שלשה מיעו בידם ועל שלשה לא מיעו בידם ואלו שלא
מיעו בידם מרכיבין דקלים כל היום וכורכין את שמע וקוצרין וגודשין
לפני העומר ואלו שמיוח בידם מותרין גמזיות של הקדש של חרוב ושל
שקמה ופורצין פרצות בגנותיהן ופרדסיהן להאכיל נשר לעניים בשבתות
וימים טובים בשני בצורת גותנין פיאה לירק ומיעו בידם חכמים וסבר רבי
יהודה קצירה שלא ברצון חכמים היא * והתנן אנשי יריחו קוצרין לפני העומר
ברצון חכמים וגודשין לפני העומר שלא ברצון חכמים ולא מיעו בידם חכמים

ר ימינו לפני שהשיב אחר ימינו מפי איז: שמע ישראל לאזיהם היו אומרים: ניםריה. להאי יליקי קדירה. ארשדור"א: יש לה לער. לער גופה מחמת התאוה: מפני פרעומה המינין. שלא ינו הגון בחשאי. ומאן דגרסי שהיו אומרים צרוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד מפרש שהיו אומרים הו מינין: נשר. פירות הנושרין: ה"ג מחירין וגויות של הקדש של חרוב ושל שקמה. כשהוקדשו ל פני העומר בראון חכמים. כלומר לא הקפידו חכמים לאיסורא דאורייתא ליכא דמקום שאי אמה אמא אחי למיכל מיניה לא גורו דהא חדש מבידל גדלי מיניה כולי שחא שאינו נוהג אותו כל וין ללא פסידא הוא גורו רבנן שימתינו משום שמתוך שהוא מתעסק בו אחי למיכל מיניה: מאן

מסורת הש"ס

(א) גרסות י: [תנשמי]
נדפס כל זה לשמונה
ועמ"ט, (ב) [סנהדרין]
מזל, (ג) שם חס"פ ע"ה
ד"ה היום, (ד) [מוספתא]
פ"ב הרי"ה, (ה) חס"פ בן פוי,
[מוספתא], (ו) מחות ע"ה,
[מוספתא], (ז) מחות ע"ה,
[שעשע לת], (ח) [דף]
י"א, (י) [בפסוק]: למה!
(י"ב) [דף י"ב], [שמות י"ב]
לעיל י"א, (י"ג) בס"ה
למה: שאלו טעם אמו
כל השנה, (י"ד) ווי חס"
מחות ע"ה ויכריז

ורה אור השלם

1. שמע ישראל יי
אלהינו יי אחד:
דברים ו ד
2. והיו הדברים האלה
אשר אנכי מצוך היום
על לבבך: דברים ו ו
3. ויקרא יעקב אל בניו
ויאמר האספו ואגידה
לכם את אשר יקרא
אתכם באחרית הימים:
בראשית מט א

הגהות הב"ח

(א) גמרא להביא לה
במשאי: (ב) רש"י ד"ה ולא
היו מפסיקין בין אחד
לואהבת ר"ל אין
מארייבין לנריך להאריך
כנ"ל ותיבת אע"פ נמחק:

מוסף תוספות

- א. וא"כ ליכא קבלת
מלכות כלל. תוס' ר"פ.

רבינו חננאל

שקוֹץ ענף גדול וסודקו ומשים את זה בתוכו. לשון אחר כופר א דייכר ענף רך של דקל וזכר ומריכו בסקר של דקל נקיצה מפני שדקל נקיצה אינה עושה פירות והזכרים עושין פירות: ולא היו מפסיקין. בין אחד לנוראבת (א) אע"פ דלר"י להאריך בזה ולהפסיק בין קבלת מלכות שמים לדברים אחרים שכל אחד מקבל עליו ואומר אחד הוא אליהו בפקוק ראשון ופקוק שני לשון נזוהר: רבי יודא אומר מלכות שמים היא לא שאלו היו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. וזכרנו כורבן קרתי דלא היו מפסיק דבר אחד א"י שבע ואלהבת את הארץ. ואנן מאי א"י טמא אמרי' ליה, כי את דרש ר' שמעון בן פזי, מילד ועיקר אל בניי, מילד שבשק לגלות הקץ לבניי, ונסתלה סניתי מנמ, אור דלמא חס ושלום פסול יש בבטחתי, פתחו חורו ואמרו מלכות שמים: אלהינו? אחד, כיון ששבע להם כך פתחו הוא ואמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

אומרים אותו נקול רס: קץ סימין. ש
צרוך שם כבוד מלכותו נקריה שמע
יהו אומרים עלינו שאלו מוסיפין דבר
אותו נהול רס כשאר ההייה ודיניהו

(א) מדברי רבינו ז"ל אלו נראה שהיה גורם בגמ' אמר רבי אבהו בלאשא התקינו וכו' ולפיכך נתן טעם משום דבלאשא הוו שכיחי מינין.